

Artikel verschenen in het NRC Handelsblad op 1 oktober 2012

Luister 's naar ouders!

De Week van de Opvoeding is een speeltje van opvoedprofessionals. Ouders laat het koud. Terwijl het thema 'Luister 's naar me!' onbedoeld zo goed is gekozen.

door Martine Borgdorff

Het is de Week van de Opvoeding. In meer dan 1000 'opvoedactiviteiten' in het land, van hoe-moet-het-wel-workshops tot gezinszumba, moeten ouders deze week ervaringen delen. Dat wordt weer een gezellige 'orgie aan activiteiten waar vooral opvoedprofessionals heel gelukkig van worden', zoals Ouders Online in 2011 schreef.

Ouders laat het koud. Ook ik, moeder van vier, heb geen behoefte aan de workshop 'Het paard spiegelt jouw energie-uitstraling' op 5 oktober. Ik heb elke dag al een Dag van de Opvoeding. De sessie 'Oplossingsgericht opvoeden' bewaar ik standaard voor woensdagmiddag. Het thema 'Luister 's naar me!' spreekt me wél aan. Hoe heerlijk zou het zijn als de Nederlandse opvoedmaffia eens luisterde naar *ouders*?

Blind

Ouders van nu weten niet meer hoe het moet. Ze hebben het te druk met zichzelf, verzaken hun taak als opvoeder, worden verblind door hun eigen carrière, zijn materialistisch en egoïstisch en dwingen hun kinderen om in dat moderne leven mee te doen. Met de teloorgang van kerk en gezag zijn er geen normen en waarden meer die aan de eettafel worden doorgegeven. Er zijn zelfs geen eettafels meer, nu huis aan huis kinderen met het bord op schoot hun favoriete tv-zender consumeren. 'Nee' zeggen kunnen ze niet. Kinderen kennen geen grenzen en ouders stellen ze niet.

De duizenden echtscheidingen zorgen intussen voor verweesde gezinnen, ouders die de weg kwijt zijn en kinderen met een label. Ouderlijk gezag is uit. Ouders hebben hun pubers niet in de hand, vinden opvoeden te complex en zijn vooral bezig zelf jong en mooi te blijven, in tegenstelling tot vorige generaties. Jongeren van nu zijn gericht op eigen genoegens, wat niet zo gek is als je al met 10 weken in de crèche wordt gestald zodat je moeder weer aan het werk kan. Drie vakanties per jaar en twee auto's op de stoep vinden ouders blijkbaar belangrijker dan zelf hun kinderen grootbrengen. Niet zo gek, hoor, dat er zoveel probleemkinderen rondlopen.

Klaagzang

Ik verzin het niet zelf: bovenstaande klaagzang is de (letterlijke) echo van de hedendaagse vox populi op internet, onderzoekers, journalisten en andere 'ouderschapsdeskundigen'. Ouders *bashen* is in.

Ik gooi weleens een balletje op bij andere ouders over de opvoedondersteuning, discussies over ouderbetrokkenheid en meningen over opvoedkwaliteiten die over ons hoofd heen worden gevoerd. Meestal levert dat een vlak schouderophalen op. Geen idee waarom ouders zo hot zijn voor al die beleidsmakers. We doen toch gewoon wat we kunnen? Ik weet eigenlijk niet waarover ik me méér zorgen moet maken: het fanatisme waarmee opvoeding een nationaal beleidsthema is geworden of de desinteresse van de gemiddelde ouder daarvoor. Het laat zien hoe mijlenver we van elkaar staan op een onderwerp dat iedereen zou moeten raken: het welzijn van kinderen en daarmee de duurzaamheid van onze samenleving.

Goed nieuws

Vier jaar geleden werd door de Iona Stichting een congres georganiseerd, 'Ruimte voor ouderschap. Kind en ouders in de knel'. De geluiden van de sprekers (o.a. Bas Levering, Rita

Kohnstamm, Didi Braat, Beatrijs Smulders, Nanneke Quik-Schuyt, Jan Willems) en de massaal aanwezige ouders waren kritisch en soms ronduit somber: de druk op gezinnen met (jonge) kinderen is onverantwoord groot en wordt steeds groter. Ouders snakken naar ruimte om ook daadwerkelijk ouder te kunnen zijn, maar krijgen die niet. Gelukkig gloorde er licht aan het einde van de tunnel. Met de komst van een 'eigen' minister (Rouvoet), stond ouderschap in ieder geval op de agenda.

Vier jaar later wordt ouderschap besproken in termen van werken, zorgen en kinderopvang, maar het debat over het welzijn van kinderen en de maatschappelijke positie van gezinnen is verstomd. Laat staan dat er ruimte is voor een dialoog met ouders, of aandacht voor de vraag wat *zij* nou eigenlijk willen. De jonge erfenis van Rouvoet, de centra voor jeugd en gezin (CJG) waar ouders 'laagdrempelige opvoedondersteuning' moeten halen, dreigt te mislukken. De eerste CJG's sluiten wegens gebrek aan interesse van 'de doelgroep'.

Truttig

Ouders willen niet dat er over ze gepraat wordt en dat ze wordt verteld hoe ze met hun kind moeten omgaan. Ouders willen gehoord en gezien worden. Niet in een truttige week met door 'professionals' bedachte onzinactiviteiten, maar gewoon: altijd en overal. Ouders hoeven helemaal niet luidkeels het belang van hun kind veilig te stellen, zoals de karikatuur van de moderne ouder wil. Wel willen ouders het beste voor hun kind en de tijd en ruimte om dat op hun eigen manier binnen hun gezin voor elkaar te krijgen. En wees eerlijk, daar hebben we allemaal belang bij. *A world fit for children is a world fit for everyone.*

Wie de positie van kinderen wil veiligstellen, zal bij de ouders moeten beginnen. En wie bij de ouders wil beginnen en écht iets wil bereiken, zal eerst 's moeten luisteren naar wat ze te vertellen hebben.

Martine Borgdorff heeft 4 kinderen (12, 9, 7 en 3 jaar) en is freelance journalist voor o.a. Ouders Online. In november verschijnt haar boek 'Ruimte voor ouders' bij uitgeverij SWP.